

РЕШЕНИЕ

№ 2962

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 10.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1905** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.26, ал.11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Е. К., гражданин на С. срещу отказ №5364р – 3139/07.02.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, постановен от Директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се, че заявлението е подадено в законния срок на пребиваване на чужденеца на територията на РБългария – непо-късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок на подадената виза, влязъл е на територията на страната законно, като се възползва от изключението, регламентирано в чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ и отговаря на всички изисквания. Във връзка с изискването на чл.35, ал.2 от ППЗЧРБ по служебен път е изисквано и представено удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ. Посочените като мотиви в отказа факти са изцяло неотнормирани, изводите са направени само въз основа на докладна записка, в която на адреса е установен собственика на имота. Освен това, отказът е издаден извън законоустановения двумесечен срок, определен в ЗЧРБ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата. Представя писмена защита, претендира разноски в размер на 1010лв.

Ответникът, директорът на дирекция „Миграция“ при МВР, чрез юрк. Ч. изразява

становище за неоснователност на жалбата и излага подробни доводи за законосъобразност на оспорения акт.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Д. намира жалбата за неоснователна и недоказана, а постановения отказ за законосъобразен.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Е. К., гражданин на С. е подал заявление на 15.09.2022г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на осн. чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ: „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход“. Заявлението е по образец, съгласно приложение №4 вр. с чл.34, ал.1 от Правилника за приложение на ЗЧРБ. Подадено е в срока по чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ – не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване. Към заявлението са приложени изискуемите документи по чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. По служебен път е представено удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ във връзка с изискването на чл.35, ал.2 от ППЗЧРБ.

След като са били извършени справки, чрез средата за междурегистров обмен, се установило, че представеният към заявлението трудов договор №003/11.09.2022г., сключен между заявителя и „Пекара Бурек Югославия“ ЕООД е актуален и регистриран в НАП. Във връзка с осъществяване на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци, на 06.01.2023г. е извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“ на адреса, който Е. К. е декларирал като адрес на пребиваване в [населено място], [населено място], [улица]. Същият адрес е посочен и в изискуемата в §1, т.20 от ДР на ЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване. З. не е открит на адреса. Установено е, че същият адрес са посочили и други чужденци, подали заявления за разрешаване право на пребиваване в РБългария. Видно от докладна записка № 5364р-588/09.01.2023г. (лист 19 от делото) на адреса е открит собственика на имота В. И. В., който е заявил пред служителите на дирекция „Миграция“ – МВР, че е заверил нотариално подписа си в приложената декларация, единствено с цел да съдейства на петима чужденци в процедурата по придобиване на българско гражданство (Докладна записка от 16.11.22г. на лист 21). Срещу сумата от 500 лева непознато лице предложило на В. да предостави адреса си за регистриране на чужденци. Изрично българският гражданин е потвърдил, че лицата не живеят на адреса и никога не са го посещавали (сведения от 09.01.23г.), заявил е пред служителите на дирекция „Миграция“, че оттегля съгласието си чужденците да бъдат регистрирани на неговия адрес.

При установеното при проверката, административният орган е приел, че заявителят е декларирал неверни данни, след като е заявил адрес, на който не пребивава. Декларацията е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в РБългария и получаване разрешение за пребиваване. От информационните системи на ДМ – МВР е установено, че чужденецът е влизал еднократно на територията на РБългария, след подаване на заявлението на 16.11.2022г. за еднократен престой, като на същата дата е напуснал страната и не са регистрирани други влизания.

Отказът е постановен с мотив, че макар да е представен актуален трудов договор по чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, сключен за минимум от шест месеца, фактически заявителят не би могъл да изпълнява задълженията си за длъжността „майстор производство на тестени изделия“, с месторабота в [населено място], отразени в трудовия договор, тъй

като не пребивава на територията на страната. Този факт е квалифициран от директора на ДМ - МВР като такъв по чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, т.е. е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

При установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена в рамките на преклузивния срок, от лице с правен интерес от оспорването ѝ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция "Миграция", в съответствие с нормата на чл. 22, ал.1, т.4 от ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените.

Съгласно чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход. Процедурата е развита в чл.11, ал.5 и ал.6 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в РБългария. Когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на МВР по ЗДТ, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в НАП трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в Д. - МВНР документ за платена такса за визата. Трудовият договор по ал. 5 не се изисква от чужденеца в случаите, когато информацията е отразена в Регистъра на уведомленията за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори или уведомления за промяна на работодател.

Независимо от горното, чл.26, ал.1 от ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. Чл. 10, ал.1, т.23 визира случаите, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В настоящият случай, от приложените по делото докладни записки, изготвени от служители на дирекция „Миграция“ и от саморъчно написаното Сведение на лист 20 от делото от българския гражданин В. В. безспорно се установява, че данните, декларирани от Е. К., че възнамерява да пребивава в РБългария на адрес [населено място], [населено място], [улица] са неверни. Това е достатъчно фактическо основание да му бъде отказано издаване на разрешение за пребиваване, независимо, че е представил всички изискуеми по чл.34, ал.1 от ППЗЧРБ документи и е спазил срока по чл.34, ал.2, както и този по чл.34, ал.3. Обстоятелството, че е удостоверен българският му произход с издадено от ИАБЧ по служебен път удостоверение не е достатъчно, за да завърши процедурата по чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ с издаване на положителен за заявителя административен акт. Цитираната разпоредба предвижда облекчена процедура при кандидатстване за придобиване на разрешение за пребиваване, но при прилагане на императивните материалноправни изисквания на чл.26, ал.1 от ЗЧРБ, сред които е чужденецът да не е представил документи с невярно съдържание и да не е декларирал невени данни. Освен деклариране на адрес, на който

няма намерение да пребивава, чужденецът е представил трудов договор, сключен с работодател в [населено място] на 11.09.2022г. и регистриран в НАП, но реално не е работил по него, тъй като справка от информационните системи на ДМ – МВР е установила еднократно влизане на територията на РБългария на 16.11.2022г. за едnodневен престой, други влизания не са регистрирани след сключване на трудовия договор.

Оспореният отказ следователно съответства на материалния закон. Тъй като е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални разпоредби и не противоречи на целта на закона, жалбата следва да се отхвърли, а на ответника да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение размерът, на което съдът определя на 100,00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Е. К., гражданин на С. срещу отказ №5364р – 3139/07.02.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, постановен от Директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

ОСЪЖДА Е. К., гражданин на С. да заплати на Дирекция "Миграция" – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: